

Brane
Mozetič

(včeraj sem pohajal v mraku
preko gozda ven iz mesta
in ko zginila je cesta
glej, obstal sem ob mrtvaku

in sem brez strahu dotaknil
se njegove suhe rame
da je šla ljubezen vame
tista, ki je ni izdahnil)

*

da bi mi usáhnilo telo
postalo drobno, kakor nič
bi ga ne našel niti ptič
ko bi frlelo pod nebo

in da bi duša in srce
se spremenila v čisti prah
ki ga razpiha že korak
da legla bi na vse stezé

*

s prsti se približam sveči
da me ureže rezki klas
potlej s šopom rdečih las
se približam glavi speči

dežne kaplje ji na veke
spuščam zmešane s prstjo
ležem poleg v meglò
in prislunhem dihom smreke

*

poglej kako se rukajo jeleni
kjer vitki dečki sukajo svoj lok
prek vseh polja gre njihov močni tok
nikdár roké ne klonejo ob steni

kjer vitki dečki sukajo svoj lok
človeške sile ne zdrobé plameni
nikdár roké ne klonejo ob steni
le kdo se skriva in duši svoj jok

človeške sile ne zdrobé plameni
nobena tožba ne ustavi nog
le kdo se skriva in duši svoj jok
pokriva z blatom se, izginja v peni

nobena tožba ne ustavi nog
ko mlada žena z zlatimi prameni
pokriva z blatom se, izginja v peni,
ti, jelen, hodiš tog in slok okrog.

*

ko dež se zgane, kadar luna tli,
le kaj mi šepetaš na ušesa,
oblivaš brado, usta in oči,
k počitku ne pustiš telesa,
rotiš, obljubljaš mi nebesa.

a kar poglej, tam spodaj kri mezi
spod nog, in znoj in solze od strasti,

le kam bežiš sedaj, kam sanje,
med kakšna trupla greš iskat moči,
namesto da bi tonil v spanje.

*

gledam te, ko dvigneš glavo,
s prsti si razmršiš láse
venomer zagledan váse,
in pretegneš si postavo

čvrsta koža po telesu
medla hoja, močen raskav glas
in vnemar zagledani obraz
dramijo me k strastnem plesu

vendar kaj naj le s to silo,
z gmoto grobega bahanja,
če ne čutiš trepetanja,
če si hladen kot rezilo

zasvojen od zdravja, boja,
klanja, kot divjad povesod drviš
z mojim truplom za seboj; ko spiš,
pustiš, da hlipam od opoja.

*

glej ti. ki bežiš od žene k ženi
in v njih sólzah iščeš si moči
le zakaj bi strastno te ljubila
te oboževala in častila.
ne, ko gledam boj, ko gledam kri,
žalostim se, hlipam, jokam v sebi.

kajti ti ne zadrhtiš
ko zagledaš moj obraz,
rôke se ti ne tresó,
kadar govoriš z menoj,
v spanju te ne stresa mraz,
v postelji se ne znojiš.

le da stisneš me in vodiš
 kot bila bi brez oči
 pokroviteljsko objameš,
 a v temi me hitro vzameš,
 da ti stokam od strasti,
 ko nad mano hrbet bočiš.

mórda so to tvoje sanje
 da me mučiš in prebadaš,
 kolješ s svojo strašno silo,
 se ob tem nasmihaš milo
 in slaviš. Resda, ljubi, spadaš
 k ljubljenim, zdaj tóni v spanje.

naj se sklonim nad teboj,
 ližem čvrsta usta, s prsti
 dražim prsi, vse telo;
 kje si ti, kričim v nebo,
 le telo in moč bo v krsti, —
 več te ni, ni te, ljubi moj.

*

(ti si breztelesno bitje
 a telo je tvoje polno spon
 ko se hočeš dvignit kot balon
 tiho stopaš skozi šibje

danes po ljubezni hrepeniš
 po poljubu, po dotiku
 vsak poskus konča se v umiku
 kadar koži trzneta, zbežiš

le poglede, znake mečeš
 vendar bi ne stekel mi v objem
 in tako v obupu tiho mrem
 v kletki sanj ti ujet trepečeš)